

LA CREU

Creu sagrada.
Creu amada,
 vina, vina á nostre cor;
Creu hermosa,
dolsa esposa
de Jesús nostre Senyor.

Jesús planta
 la Creu Santa,
 tot l' infern ha tremolat:
 quan Ell l' obre
 lo cel cobra
 la perduda humanitat.

Los dos brassos
 son los llassos
 que lligaren l' home á Deu;
 vina, vina,
 Creu divina,
 lliga ab Cristo lo cor meu.

Sanch sagrada
 la ha regada
 á eixa palma del Edem,
 que 'ns convida
 ab fruyt de vida
 que l' amor culli en Bethem.

A qui abriga
 sa ombra amiga
 ja en la terra 'l fa ditxós,
 y quan moria
 de la gloria
 li darà l' etern repós.

Ta sortida,
 sol de vida,
 tot lo mon ha il·luminat,
 y en la serra
 cel y terra
 com pont d' or has enllasat

Tu ets la via
 que al cel guía;
 tu ets la clau del paradís;
 tu la forta
 nau que 'ns porta
 de la ditxa al port felis.

Tu ets la trona
 hont sermona
 lo diví predicador;
 llit dolçíssim
 hont l' Altíssim
 mor ferit per nostre amor.

Arme noble
 de ton poble,
 bras de ferro del Etern,
 com espasa
 romp y abraza
 los exércits del infern.

Creu sagrada
Creu amada,
 vina, vina á nostre cor;
Creu hermosa,
dolsa esposa
de Jesús nostre Senyor.

J. VERDAGUER, PBRE.

A PROPOSIT DEL DESAFÍO

A imitació de organismes estrangers que 's proposan lo mateix objecte, s' ha fundat á Barcelona una lliga *anti-duelista*, que te per finalitat trevallar per la total desaparició del combat irregular, del *caballaresch* desafio que iguala á la gent d' honor ab la que, sense fer tants alardes de serho, dirimeix las diferencias y enemistats de dos valents á gabinetadas ó á cops de garrot.

Molt plausible es l' idea de extinguir las barallas del camp, ahont lo rival de *D. Nuño* volia provar que si aquet es *caballero* també ho es el retador. Molt de alabar es lo pensament d' acabar ab l' anacrónica costum que exigeix rentar las tacas que averian l' honor ab desafios que posan en las mans dels particulars, apassionats per lo que 'ls afecta, la misió de fer justicia enconada á més altas representacions; molt noble es l' entusiasme per evitar que 's confií á la sort ó la destresa en manejar un arma la resolució de si es l' ofés ó 'l que ofén qui está assistit de la rahó; y molt felicitats mereixen ser los que procuran impedir que dos homes se rebaixin á la condició de suicidas ú homicidas.

Pero si tot aixó es d' admirar y aplaudir no deixa d' extranyar que entre 'ls que forman part d' aquesta civilisadora lliga, y entre 'ls firmants del manifest que aquesta ha dirigit á la opinió pública, n' hi haigi que son partidaris de arribar al desafio plunipersonal al combats d' exercits més ó menos organitzats, per resoldrer lluytas políticas y afavorir determinadas ambicions y suposats drets.

Lo desafio no te rahó de ser; més fàcilment se disculpa la baralla que segueix immediatament á la seva causa, cuan encare 'ls comba-